

Arrest

nr. 153 740 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 10 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 29 mei 2015 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN DEN BOSSCHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 25 december 1982.

Op 27 augustus 2014 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in de hoedanigheid van gezinshereniging met haar Belgische echtgenote.

Op 26 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden

met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen, waarvan de motieven als volgt luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.08.2014 werd ingediend door:

Naam: H. Z. [...]

Voorna(a)m(en): T. [...]

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: 25.12.1982

Geboorteplaats: Bawku

Identificatienummer in het Rijksregister: 82.12.25-433-41

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...]

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

De Belgische referentiepersoon legt volgende documenten voor ter staving van de inkomsten :

-Een uitkeringsattest van invaliditeit door het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten voor de maanden januari tot en met november 2014.

-Een attest van een inkomensvervangende tegemoetkoming met ingang van 1 januari 2014

Uit deze documenten blijkt dat de Belg, van januari tot november 2014, een maandelijks inkomen uit invaliditeit ontvangt dat varieert tussen 1006,08 € en 1131,84 €. Daarnaast ontvangt de referentiepersoon nog een inkomensvervangende tegemoetkoming van 623,19 € per jaar of 51,93 € per maand van de FOD Sociale Zekerheid, Directie-generaal Personen met een handicap. Echter, Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze ontoereikend zijn. Immers, de referentiepersoon beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in art. 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Rekening houdend dat de Belgische ongetwijfeld extra kosten heeft net omwille van haar invaliditeit/handicap, dat van het inkomen ook nog een huur moet worden betaald die in 1998 al 10.500 Bef. bedroeg en overeenkomstig het contract geïndexeerd zou worden en dat de armoederisicogrens voor twee personen in België rond de 1500 € wordt geschat, is 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast in deze echt wel het minimum wat hoort ter beschikking te zijn alvorens het verblijfsrecht kan worden toegestaan aan betrokkene (behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980).

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 62, 10, §5 en 12bis, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7 en 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van

22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“1. Artikel 62 van de wet van 15/12/1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991 bepalen dat beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op “afdoende” wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15/12/1980.

Met de term “afdoende” wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998, R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Bovendien impliceren de beginselen van behoorlijk bestuur en meer in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel dat de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het nemen van een bepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig moet vaststellen, waarderen en interpreteren, maar ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte moet stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen, nadere informatie in te winnen ... (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Maklu, Antwerpen, 2007, p.161.)

Artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (R.v.St., nr. 113.439, 10 december 2002 en RVV nr. 11.801, 27 mei 2007).

In casu is dit niet gebeurd.

2.

Om een verblijfsrecht te bekomen op basis van gezinshereniging met een burger van de Unie dient o.a. een bewijs te worden voorgelegd van stabiele en toereikende bestaansmiddelen.

De bestaansmiddelen dienen gelijk te zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' (art. 40ter Verblijfswet). Op dit ogenblik bedraagt dit 1.307,78 €.

Verzoeker legde niet alleen de staving van de inkomsten neer van mevrouw A. [...], maar tevens de staving van zijn eigen inkomsten.

Volgens het Hof van Justitie (arrest Chakroun 4 maart 2010, nr. C-578/08) is de inkomensgrens van 120% te hoog.

De referentiepersoon/Burger van de Unie, zijnde mevrouw A. [...], ontvangt een maandelijks inkomen uit invaliditeit en een inkomensvervangende tegemoetkoming vanwege de FOD Sociale Zekerheid, Directe Generaal Personen met een handicap.

Na onderzoek en behoefteanalyse blijkt duidelijk dat verzoeker samen met mevrouw Alves over voldoende bestaansmiddelen beschikken.

De Dienst Vreemdelingenzaken is bovendien verplicht om een 'individuele behoefteanalyse' op te maken. Het is immers niet ondenkbaar dat een gezin met een lager inkomen toch in de eigen behoeften kan voorzien.

Deze behoefteanalyse wordt eveneens opgenomen in art. 42 van de Wet van 15.12.1980:

"Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid."

In casu werd in de bestreden beslissing enkel en alleen een opsomming gemaakt van de inkomsten van mevrouw A. [...], maar niet met de inbreng door verzoeker.

Bovendien mag men niet zonder meer verwijzen naar de arbeidsongeschiktheid van mevrouw A. [...] teneinde te mogen vaststellen dat er wel extra kosten aan verbonden zouden zijn.

Volgens het 'Verdrag inzake de rechten van personen met een handicap' moeten de samenleving en de Belgische Staat personen met een handicap en hun gezinsleden beschermen en ondersteunen. Ook mevrouw A. [...] moet net als andere volledig kunnen genieten van het recht op een gezinsleven.

Bijgevolg dient er geval per geval te worden onderzocht en dient er eveneens naar de feitelijke omstandigheden te worden gekeken. In deze diende eveneens te worden gedacht aan de inbreng van verzoeker en de bijdrage die hij levert aan de samenleving en de Belgische Staat. Door zijn inkomsten zullen de uitkering van mevrouw Al. [...] enkel verminderen waardoor zij beide minder afhankelijk worden van de samenleving.

Alle documenten die vereist zijn volgens de bepalingen in de wet van 25.12.1980 zijn dus binnengebracht door verzoeker en de bewijsstukken voor een correcte individuele behoefteanalyse zijn de Belgische Staat niet onbekend.

Hij begrijpt dus niet waarom het verblijf op basis van de onvoeldoende inkomsten van de referentiepersoon, mevrouw A. [...], alsnog geweigerd is."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid er toe om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed moeten zijn.

In haar verzoekschrift stelt de verzoekende partij dat ze niet alleen bewijsstukken met betrekking tot het inkomen van haar partner had voorgelegd, maar ook bewijsstukken ter staving van haar eigen inkomsten.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing een loonbrief, berekening van haar vakantiegeld 2014 en haar aanslagbiljet personenbelasting en aanvullende belastingen voorgelegd heeft. Omtrent voormelde stukken werd in de bestreden beslissing niet gemotiveerd. De verzoekende partij voert terecht de schending aan van de formele motivering zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het middel is in de besproken mate gegrond.

2.2. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden impliceert dat *in casu* ook het aan de verzoekende partij betekende bevel om het grondgebied te verlaten dient te worden vernietigd. De vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden leidt namelijk tot de vaststelling dat de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij terug open valt – zodat niet kan worden gesteld dat vaststaat dat zij *"geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht"* – en zij in afwachting van een beslissing, overeenkomstig artikel 52, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, en de verwijdering van vreemdelingen kan beschikken over een attest van immatriculatie.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald, daar aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging werd toegekend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 175 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS